

не получи хонорар.

За семейството му нищо не знам.

Димов имаше навика да охажва приятелките на приятелите си.

В гимназията Димов правеше карикатури не само на учителите, които понякога прожектирахме на тъмната стена на коридора. Чирпанлиев пък беше направил някакви коубойски рисунки за него, за да се надсмее на коубойските му увлечения.

Не ме е търдил, за да ми чете откъси от романа "Освдени души" в ръкопис.

Когато беше женен за Лена, ни покани на гости на "Кръстьо Сарафов". Жена ми е помощник режисьор в Сатиричния театър. Почна да чете "В иновният" - сцената с адвоката. Казах му, че е пресилил сарказма към адвокатското съсловие и цяла една професия ще се надигне срещу него. После говори и с жена ми по някои сценични проблеми. По-късно премахнал този образ от драмата и ми казваше, че съжалява. Аз го бях посъветвал да не пресилва нещата около този герой, не и да го изважда напълно от творбата.

Около "Тютюн" пак започна да идва у нас. Ставаше въпрос за Ирина и нейното самоубийство. Не чете нищо. Само разказа романа. Казах му, че ще е по-добре да остави Ирина жива, защото това ще му даде възможност да създаде един втори роман - това беше мое хрумване. Когато прочетох романа, му казах, че би могъл да съкрати около 50 страници - подробностите на разказа в беломорието.

В романа му "Ахилесова пета" нашият съученик Ленков е може би прогресивното момче, което арестуват. В нашия ~~жжжжжжжжжж~~ клас в гимназията за политика не се говореше. В училището имаше само настроения против войната, против немците. В университета обаче беше друго. В училище може да се говори само за общо прогресивни веяния.

Покани ни на премиерата на "Почивка в Арко Ирис" в младежкия театър. Не беше доволен от режисурата. Беше много притеснен. Доста време се бави, докато излезе на сцената. Тая свитост му остана до края на живота.

Събрал сведенията:

Дал сведенията:

